

Osebne vesti

SPOMIN NA SESTRO BOGOMILO

Komaj dobrega pol leta je minilo od tedaj, ko smo se zbrale pod Rožnikom in slavile visoko obletnico naše sestrskeske diplome. Malo nas je še živih in ti, Bogomilca, si bila med nami tedaj še zdrava in vedra.

Nepričakovano pa nas je zadela in pretresla vest, da je 5. decembra 1976 za vedno ugasnilo tvoje plemenito srce. 7. decembra smo se poslovili od tebe na Žalah v krogu tvojih najdražjih in nekaterih tvojih najožjih sodelavk.

Sestra **Bogomila Zorec** se je rodila 13. I. 1909 v Trstu kot drugi otrok znanega pisatelja Ivana Zorca in učiteljice Marije. Otroška leta je preživela v rodnem mestu. Takoj po prvi svetovni vojni pa se je s starši, bratom in sestrico preselila v Ljubljano.

Po končani tedanji meščanski šoli se je vpisala v šolo medicinskih sester v Ljubljani in jo z odličnim uspehom dovršila v Beogradu. Njeno prvo službeno mesto je bilo v mali sremski vasici Jamena, v kraju na meji Hrvatske, Srema in Srbije. Daleč od vseh prometnih sredstev se je še zelo mlada in neizkušena med. sestra odpravila na svojo prvo delovno mesto. Tod je bila samo pošta, nižja osnovna šola in majhna zdravstvena postaja. Zdravnik je prihajal v ta kraj le občasno. Toda polna optimizma in teoretično dobro podkovana je pričela svoje pionirsko delo med Sremci in večjim številom Romov. Načrtno je začela poučevati matere o osnovah nege ter prehrane dojenčkov, otrok in tudi starejših bolnikov. Začetki so bili težki, a njena volja neizčrpna. Uspevala je. Vzljubila je te preproste ljudi in oni so vzljubili njo. Uspehi seveda niso izostali. Med temi ljudmi je bila sestra Bogomila srečna.

Kakor vsak mlad in ambiciozen človek si je tudi ona želela še večjih dosežkov. V zdravstvu se je hotela čimbolj izpopolniti. Čeprav težkega srca pa se je vendarle odločila in odšla v Beograd. Zaposlila se je v vojaški vojni bolnišnici na internem oddelku. Kmalu se je znašla tudi tu. Postala je nepogrešljiva sodelavka zdravnikov in svojih kolegic. Do bolnikov in sodelavcev je imela nadvse pristrčen odnos. Nikdar ni iz njenih ust prišla groba ali ukazovalna beseda. Rada je tudi prepevala, zlasti kadar je pripravljala zdravila ali injekcije za terapijo. Bolni vojaki so prisluhnili njenemu lepemu sopranu in jo pogosto

prosili: »Ajde, sestrice Bogomila, pjevajte nam koju slovenačku!« In prepevala jim je naše pesmi »Od kod si, dekle, ti doma«, »Po jezeru« in druge.

Pa je prišel tisti strašni dan leta 1941. Bombe so padale na Beograd, tudi v neposredni bližini bolnišnice, ob čemer je bilo nekaj oddelkov povsem uničenih. Sestra Bogomila je ohranila vso prisebnost: Tekala je od ranjenca do ranjenca in neutrudno pomagala lajšati trpljenje umirajočih nesrečnikov. Vojna bolnišnica je postala splošna kirurška bolnišnica. Takratni dnevi in leta so bili za vse težki, saj je primanjkovalo vsega, predvsem hrane in zdravil, okupator pa je bil neizprosni. Ker je bila sestra Bogomila močno čustvena, je zategadelj trpela še toliko bolj. Rada bi pomagala — toda kako učinkovito pomagati v takih okoliščinah? Ponovno bombardiranje in osvobajanje Beograda ji je kakor vsem drugim prineslo nove težave in stiske. Spet vse polno novih ranjencev in bolnikov, a še naprej je bila neutrudna.

Po koncu vojne se je vrnila v svojo ljubljeno Ljubljano. Zasedla je mesto glavne sestre na interni kliniki pod vodstvom prof. dr. Tavčarja. V povojni organizaciji službe so nastopile ponovne težave. Potreba po zdravstvenem osebju je bila velika. Sestra Bogomila je pomagala učiti in vzgajati mlade bodoče medicinske sestre. V to delo je vložila vse svoje znanje in energijo. Spet moram poudariti, da je bil tudi tu njen odnos do bolnikov in kolegic izjemno topel in prisrčen. Ker je bolehalo in je bilo njeno delovno mesto nadvse zahtevno, je zapustila interno kliniko in se zadnja leta pred upokojitvijo zaposlila na tedanji polikliniki v ambulanti in na oddelku za frakcionažo.

Draga Bogomilca, ob slovesu v imenu nas vseh, v imenu mnogih kolegic in številnih bolnikov iskrena in prisrčna hvala za tvojo pomoč in prisrčnost, ki si jo imela, pa tudi v celoti darovala drugim.

Martina Košak,
med. sestra

MALO DOBROTE ČLOVEKA DO ČLOVEKA JE VREDNO VEČ KOT SILNA LJUBEZEN DO ČLOVEŠTVA.

Richard Delen